

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA POLITICĂ**APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ SUB CONDUCEREA D-lor****C. G. DISSESCU****V. ATHANASOVICI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. CERBAN, C. MEITANI,
N. POLIZU-MICȘUNEȘTI, C. HAGI-THEODORAKY****SILIU RĂDULESCU**
PRIM-REDACTOR**REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA**
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3**B. P. RĂDULESCU**
REDACTOR-ADMINISTRATOR**Ioan D. Neagu-Negrilești.**—*Regimul juridic al proprietății moșnenești.***Jurisprudența Română.**—*Inalta Curte de Casație și Justiție, secția I.*— Inchiși iere.— Conflicte între proprietari și chirieși.— Competență.— Complexul special înființat de legea dela 27 Martie 1924.

(Stelian Vișoi cu Vasile Finichil).

Curtea de Apel din Iași, secția I.— Tutelă.— Acte făcute de tutor.— Nulitate.— Confirmare.— Imobil dota'. — Instrăinare.— Acțiune în anulare.

(Panaite Vartolomei și alții cu Haim Schönsohn).

Tribunalul Ilfov, secția I com.— Depozit spre fructificare.— Caracter juridic.— Imprumut.— Restituirea sumei împrumutate.— Valută.— Mărci germane.

(Oscar Scheller cu Banca de Industrie și Comerț).

Regimul juridic al proprietății Moșnenești

Propuneri pentru completarea legiferării regimului moșnencesc.

Proprietatea colectivă moșnenească este o instituție veche.

Unii văd la origina ei o instituție slavă iar alții o derivație din dreptul roman. Până la 1910 această materie a proprietății colective a obștiilor de moșneni nu era legiferată decât sub raportul citării și al reprezentării în justiție.

Astfel prin art. 74, al. 6 și următorii din procedura civilă dela 1900, modificată prin legea din 11 Februarie 1904, legiuitorul statornicește modalitatea procedurală pentru întocmirea mandatelor privitoare la reprezentarea obștiilor în justiție în conflictele cu alții.

Prin dispozițiunile art. 75, al. 11, din Procedura civilă, legiuitorul dela 1900, precizează modalitatea de citare a obștiilor în formă de citare colectivă.

D-l Toma Stelian, prin legea judecătoriilor de ocoale dela 1908 n'aduce nimic nou pentru obștii.

Articolul 71 din această lege arată modul de citare al obștiilor, iar art. 76—77, reprezentarea și procedura așezării mandatelor obștii.

Proprietatea moșnenească era în afară oricăror îngrădiri legale, în afară de restricțiunile prevăzute în vechiul cod silvic, privitor la tăieri. Moșnenii, fiecare în parte și toți împreună aveau asupra bunului indiviz toate atributele dreptului de proprietate, adică „*jus utendi, fructu et abutendi*“, fără restricțiuni. Vine legiuitorul silvic din Aprilie 1910, care caută a legifera regimul dreptului moșnencesc aplicat la păduri și poeni.

Prin art. 29—34 din acest cod se statornicește normele procedurale și instanțele anume instituite pentru așa zisa constituire de obștie sau cu alte vorbe precizarea titularilor de drepturi și precizarea bunului indiviz. Prin articolul 35 legiuitorul silvic dela 1910, statornicește procedura de urmat pentru omisiile dela constituirea primă, iar prin art. 37—51 se stabilește normele de reprezentare a moșneniei, de administrarea bunului obștesc și de reprezentarea obștiilor în justiție.

Dela punerea ei în aplicare, această lege a fost găsită pripită și plină de lacune. De mult timp am semnalat insuficiențele ei de care s'a convins chiar Ministerul de Domenii, care a elaborat noul ante-proiect de cod silvic.

Din citirea acestui ante-proiect, publicat în Revista Pădurilor No. 4 din Aprilie 1923, reiese că comisiunea care l-a elaborat a ținut seamă de unele deziderate semnalate de cei ce aplica legea îndepărtând unele neprecizii. Așa de pildă prin art. 74, al. 2 (corespunzător art. 37 din actuala lege silvică), se precizează că adunările obștești se vor ține în comuna sau în satul unde se găsește fiecare obștie sau posesor, iar nu la judecătoria în circumscripția căreia se află bunul obștesc cum rezultă din redacțiunea articolului 43 c. s. și din opiniunile juriștilor Casei Pădurilor, comunicate obștiilor la plângerile lor.

Prin articolul 88 din ante-proiect se soluționează în sensul majorității jurisprudenței instanțelor judecătorești superioare, actualul art. 54 c. s., care prin greșita lui redactare a făcut atât rău obștenilor. Controversa dintre timbrare și netimbrare încetează, articolul precizând că vor fi scutite de timbru tot ce se va face în aplicarea dispozițiilor din articolele 64—87 din proiect sau art. 29—35 din codul silvic.

A rămas neprecizată și tot insuficient legiferată chestiunea constituțiilor ulterioare a obștiilor prin înscrierea omisiilor și a moștenitorilor de moșneni. Sediul materiei îl găsim în art. 35 și 41 din codul silvic. Mă miră că comisiunea nu s'a ocupat de această problemă de care depinde perpetuarea, conservarea obștiilor sau desființarea lor. Prin dispozițiile art. 35 c. s. legiuitorul dela 1910 a înțeles să fixeze instanțele competente la care să se adreseze cei care din neputință sau din neglijență nu se prezentaseră înaintea instanțelor de constituire generală a obștii.

Din dispozițiile articolului 41 din codul silvic rezultând că la adunările obștești nu se pot prezenta decât

moșneni cu drepturi trecute pe tabelă precum și moștenitorii moșnenilor ale căror drepturi vor fi stabilite prin tabela transcrisă, și de oarece pentru intabularea noime proprio a succesorilor moșnenilor nu este prevăzută special de vre-un text din actualul cod silvic, fii de moșneni sezinari și nesezinari au cerut intabularea cu drepturile autorilor lor tot pe baza procedurii din art. 35.

Asemenea procedură am găsit-o perfect juridică conform cu explicațiile date de D-l Al. Constantinescu, ministru Domeniilor la votarea legii, când s'a exprimat astfel: „Am mers mai departe și am zis: se poate ca în termenele prevăzute de lege să nu se prezinte toți acei care ar pretinde că au drepturi în obștie, și aceleora le-am rezervat calea dreptului comun ca să-și stabilească drepturile, în care caz tabelele rămase definitive, după prima judecată, să se poată rectifica prin modificări care s'ar face pe baza nouilor hotărâri definitive de acei care au câștigat un drept oarecare”.

D-l Corneliu Botez, în explicațiunile ce dă art. 41, este de părere că, art. 35 este enunțativ, nu limitativ, căci legiuitorul nu s'a gândit să desființeze ordinea succesiunilor și modurile de dobândire a bunurilor prevăzute de codul civil, ci a căutat numai să reglementeze procedura privitoare la conservarea, folosința și administrarea bunurilor obștești. (Legiuri Silvice pag. 83, Corneliu Botez).

Dacă părerea instanțelor judecătorești, ar fi fixată asupra acestui mod de a vedea, n'am avea nimic de zis.

Sunt însă instanțe judecătorești care consideră art. 35 c. s. ad literam limitativ și resping sute de acțiuni făcute de moștenitorii direcți ai moșnenilor, deși acțiunile sunt perfect dovedite sub raportul filiației și al proprietății. Astfel stând lucrurile, nu ne putem explica cum Ministerul de Domenii — supremul organ tutelar al obștiilor — lasă problema obștiilor de moșneni în atâta nesiguranță.

Este nedrept și rușinos pentru o țară civilizată, să vezi cum obșteanul din fundul Vrancei vine cu acțiune la Tribunal ca să fie trecut pe tabelă în locul tatălui decedat, și să vezi cum tribunalul i-o respinge ca inadmisibilă, deși cererea sa este întemeiată pe procedura din textele legii silvice și dispozițiunile art. 653 și 644 din codul civil. Bietu împincinat ex-lege pleacă acasă necăjit de cheltuelile făcute, și cu credința că legea silvică i-a răpit dreptul. Cellaltii, ale căror acțiuni s'au repartizat la un tribunal, cu judecători ce consideră art. 35 c. s. ca enunțativ, se reîntorc cu hotărâri rectificatoare. Asemenea lucruri se petrec la Tribunalul Putna, unde Tribunalul are o secție de admiterea acțiunilor cererilor succesorilor de moșneni și o alta de respingerea lor. La secția I-a se face aplicația art. 35 c. s. în legătură cu art. 36, alin. 5 și 9 a căror cuprins este: „înstrăinările făcute de unul sau mai mulți moșneni sau răzăși a dreptului lor indiviz nu pot avea alt efect decât a substitui pe cumpărător în aceleași drepturi indivize pe care le avea vânzătorul... și constituirea de drepturi reale nu conferă dobânditorului alte drepturi decât tot asupra părții indivize a constituitorului”; și cu dispozițiunile art. 644 din codul civil care arată modurile de dobândire al bunurilor im-

PLICIT drepturile de moșneni. Jurisprudența Tribunalului Putna, secția II-a este astfel susținută:

„Considerând că, condițiunile prevăzute în citatul text de lege fiind limitative, de aci rezultă că numai acei care se găsește în asemenea condițiuni, sunt în drept să intenteze acțiuni în baza art. 35 l. s.

„Având în vedere că, în speță reclamantul nu se găsește în nici una din condițiunile prevăzute de citatul articol, de oarece nici n'a fost omis, nici n'a fost înscris cu drepturi mai mici, el pretinzând prin acțiunea de față să i se stabilească dreptul de moștenire al sorei sale care este înscrisă în tabela definitivă de constituirea obștiei. Că în asemenea condițiuni reclamantul nu este în drept să facă acțiune pe baza art. 35 c. s. și de aceea acțiunea de față se găsește inadmisibilă, și ea atare urmează să fie respinsă. (Sentința No. 221 din 8 Decembrie 1921, Trib. Putna, secția II). Ceia ce se petrece cu succesorii moșnenilor, se petrece și cu cumpărătorii de drepturi indivize. Chestiunea nu este numai de domeniul teoretic. Ea prezintă un mare interes practic. Succesorul și dobânditorul de drepturi indivize, neintabulați homine proprio nu sunt moșneni și nu pot lua parte la adunările obștești, de oarece în art. 41 din codul silvic stă scris: „Vor avea dreptul să ia parte la întrunire toți proprietarii devălmași sau moștenitorii lor, ale căror drepturi vor fi stabilite prin tabela transcrisă”. Moartea și respingerile, împuținând numărul moșnenilor, nu se vor mai putea ține întruniri obștești, pentru alegerea reprezentanților obștiei și pentru luarea măsurilor de folosința bunului obșteesc. Prin art. 42 c. s., legiuitorul a înțeles să condiționeze luarea hotărârilor obștești de numărul drepturilor și de numărul moșnenilor. Ori nefiind moșneni, nu vor fi titulari de drepturi, și nefiind nici drepturi, nici moșneni, nu vor mai fi obștii, și atunci vom transforma obștiile de moșneni în bunuri de mână moartă. Numai simțul tradițional al poporului a oprit a se petrece acest lucru chiar până acum. Dacă legiuitorul silvic dela 1910, a înțeles și înțelege și astăzi ca obștiile odată constituite să rămână tot obștii în clară și precisă formă, să completeze neîntârziat legea pe baza realităților. Proprietatea moșnenească nu trebuie să fie lăsată a fi desființată prin legi importate de aiurea, în totul nepotrivite cu obiceiul istoric al celei din urmă clase de Boierie din această țară. Legea să devină clară, instanțele judecătorești s-o aplice le fel. Dacă legiuitorul silvic dela 1910 a înțeles pentru moșneni moduri de pierdere și dobândire de drepturi diferite de modurile de dobândire și de pierderea proprietății prevăzute de legile ordinare, s-o spună lămurit. Dacă prin dispoz. art. 41 c. s. sunt obligați chiar succesorii sezinari ai moșnenilor să ceară rectificări dela tribunal, s-o spună reglementând procedura de urmat care trebuie să fie o procedură mai lesnicioasă decât aceea urmată de omisi. Noi propunem la art. 70 (art. 35) din ante-proiect următoarele precizări:

Omiși, adică cei cari au fost lipsă la constituirea obștiei, dar pretind drepturi în obște, precum și succesorii nesezinari ai moșnenilor, își vor putea stabili drepturile lor pe cale de acțiune ordinară înaintea Tribunalului, contradictor cu reprezentanții legali ai obștiei. Moștenitorii sezinari și dobânditorii de drepturi indivize vor face cereri de rectificare înaintea

Tribunalului pe baza procedurii sumare prevăzută de art. 66, 66 bis și 104 pr. civilă. Spre a se evita temporizările, cheltuielile și penurile ca obstacole să se găsească totdeauna bine precizate, este necesar ca căile de atac a acestor hotărâri să fie mai scurte ca în materie civilă. E bine să fie asemenea termenelor din materie comercială. Sustin diferențiere între căile de urmat, de oarece cererile succesorilor direcți și a cumpărătorilor de drepturi nu sunt propriu zis acțiuni în stabilire de drepturi, ci cereri de rectificări de nume al titularilor de drepturi.

Dreptul odată menționat în tabelă rămâne același, schimbându-se numai titularii după cum se schimbă titularii acțiunilor societăților anonime, și titularii părților de asociat în băncile populare și cooperative sătești. Căci, pentru care motiv fiul unui moșnean să fie obligat a moșteni dreptul tatălui prin procese, în timp ce fiul unui societar în societățile cooperative sau Bănci de orice fel vine și se substituie în dreptul tatălui fără proces?

Dispozițiunea din art. 45, alin. 4 din codul silvic actual spune că hotărârea judecătorească de ocol nu-i supusă opoziției, apelului sau recursului. Asemenea dispozițiune trebuie înlăturată din art. 82 din anteproiect și înlocuită prin dispozițiunea: Hotărârea judecătorească de ocol, e supusă apelului, în termen de 10 zile dela pronunțare. Sustin acest lucru, de oarece sub actuala lege suntem cu totul la dispoziția atotputerniciei judelei de ocol. Cum și judele e om supus greșelilor ca toți oamenii, și cum recolta magistraților fără examene de după războiu, este puțin coaptă, și cum nici într-o altă materie judele n'are o asemenea putere, este drept ca și noi moșnenii să fim puși pe picior de egalitate, cu ceilalți împricinați.

În articolul 46 c. s. și art. 83 din anteproiect, se soluționează modul de reprezentare al obștiilor în procese și în fața autorităților.

Acest text trebuie completat cu dispozițiuni privitoare la citarea obștiilor în justiție. Astăzi procedura citării obștiilor se face conform dispozițiilor art. 75, alin. 11 din procedura civilă, adică prin citarea colectivă în zi de sâmbătoare, cu portărea titular, cu bătaie de tobă, etc. Acest text vechiu este foarte greu de îndeplinit din cauza lipsei de portărei și a lipsei de mijloace de deplasare. Este de ajuns să spun că o îndeplinire de procedură în Vrancea, costă 3000—4000 lei spre a face dovada neputinței de judecare la care sunt condamnate obștiile de moșneni. Statul trebuind să îndeplinească procedura la fel în procesele de delict silvic pe care le are, ține procesele zeci de ani pe rol tot pentru același motiv.

Pentru înlăturarea acestor piedici, propunem ca să se prevadă în legea nouă citarea obștiilor prin administratorii legali așa cum prevede actualul art. 35 c. s. privitor la citarea obștiilor în procesele de trecerea pe tabele a omșilor. Pentru un număr viitor regimul înstreinărilor și a asociațiilor după legea silvică în vigoare.

Ioan D. Neagu-Negrilești

Avocat

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Secția I

Audiența de la 14 Aprilie 1924

Președinția D-lui Victor Râmnicéanu, Prim-Președinte

Stellan Vișoi cu Vasile Finichi

INCHIRIERE. — LITIGIU. — JUDECAREA LUI. — COMPLETUL SPECIAL DE JUDECATĂ CREAT PRIN ART. 36 DIN LEGEA DE LA 27 MARTIE 1924. — COMPETINȚA.

Completul special de judecată, în materie de chirii, creat prin art. 36 al legii dela 27 Martie 1924, are a se pronunța nu numai asupra acelor procese în care se pun în discuție chestiuni asupra posibilității de prelungire sau evacuare în favoarea proprietarilor — privite sub raportul îndeplinirii condițiilor cerute de lege, — ci și toate neînțelegerile izvorâte dintr'un contract prelungit și prin care se ținde fie la evacuare pentru neîndeplinirea condițiilor de prelungire legală, fie la plata unei sume de bani cu titlu de chirie sau daune pentru neîndeplinire de obligațiuni, fie la rezilierea contractului menținut prin lege, numai sub rezerva implicită a îndeplinirii tuturor obligațiilor ce decurg din calitatea de chiriaș.

No. 612. — Se admite, după divergență, ca recursul făcut de Stellan Vișoi și Vasile Finichiu contra sentinței Trib. Ilfov s. I No. 1217/923 să fie judecat de Completul special de chirii prevăzut de art. 36 al legii dela 27 Martie 1924.

S'au ascultat părțile cari au cerut reținerea afacerii de Completul ordinar și D-l Procuror General care a pus concluzii în același sens.

Curtea deliberând,

Având în vedere că, este a se ști care anume neînțelegeri ivite în raporturile juridice dintre proprietari și chiriași au a fi judecate după procedura organizată de legea din 27 Martie 1924, privitoare — cum o spune titlul ei — la regimul excepțional al raporturilor dintre proprietari și chiriași,

Considerând că, prin această lege, tinzându-se spre o normalizare mai accentuată a raporturilor dintre proprietari și chiriași, se limitează prelungirea acestor contracte — cu anumite excepțiuni — numai pentru încăperile destinate locuinței persoanelor fizice, iar în scopul de a se accelera rezolvarea neînțelegerilor izvorâte din aceste contracte menținute prin lege și tot odată a se face posibilă judecata proceselor de drept comun, care sufereau amânări continue din cauza precăderii date proceselor de închiriere, s'a organizat instanțe de judecată speciale, care să judece exclusiv aceste procese, cu o procedură sumară și uniformă pentru întreg cuprinsul țării.

Considerând că, deși din termenii în care este redactată prima parte a art. 36, s'ar părea să rezulte că, instanțele speciale create au a judeca numai acele procese în cari se pun în discuție chestiuni asupra po-

sibilității de prelungire sau evacuare în favoarea proprietarilor — privite sub raportul îndeplinirii condițiilor cerute de lege, pentru ca această să poată avea loc, iar nu orice diferend isvorând dintr'un contract prelungit care constituie însuși regimul excepțional al raporturilor dintre proprietari și chiriași — totuși în partea II-a a acestui articol, legiuitorul reglementând modul de judecată a proceselor tinzând la plata chiriei și pe care prin art. 15, o sancționează chiar cu pactul comisoriu, când această clauză lipsește din contract, cum și plata despăgubirilor rezultând din contractele de închiriere, apare de aci că intenția legiuitorului, tocmai spre a-și realiza îndoitul scop arătat, a fost aceea de a atribui judecării complectului special organizat, toate neînțelegerile isvorâte dintr'un contract prelungit și prin care se tinde fie la evacuare, pentru neîndeplinirea condițiilor de prelungire legală, fie la plata unei sume de bani cu titlu de chirie sau daune, pentru orice neîndeplinire de obligațiuni, fie la rezoluțiunea sau desființarea contractului menținut prin lege, dar sub rezerva implicită și necesară a îndeplinirii tuturor obligațiilor ce decurg din calitatea de chiriași.

Că, dacă s'ar restrânge competența acestor instanțe speciale numai la judecata unora din cauzele ce sunt de natură a pune capăt regimului excepțional creiat prin decrete-legi, cea mai mare parte din procesele intervenite între proprietari și chiriași, legați printr'un contract prelungit, s'ar sustrage judecării acelor instanțe, căci dat fiind precedentele în această privință, mai în totdeauna în cererile de evacuare, cuprind pe lângă motivul neîndeplinirii condițiilor de prelungire sau decăderii încercate și câte un motiv complementar bazat pe neîndeplinirea unei obligațiuni prevăzută, formal sau implicit cuprinsă, prin natura sa, în contractul de închiriere și astfel, indirect, s'ar aduce în judecata instanțelor ordinare mai toate aceste procese — menținându-se astfel piedica în judecata procesului de drept comun, adică s'ar ajunge prin acest sistem la un rezultat opus celui în vederea căruia s'a legiferat, cciace nu poate corespunde cu o interpretare temeinică și rațională a unei dispozițiuni de lege.

Considerând că, împrejurarea că, în adunarea deputaților s'a modificat textul art. 27 din proiectul guvernului, în care se prevedea judecata de complectul special a acțiunilor isvorâte din contractul de închiriere, pe baza legilor de prelungire sau a dreptului comun, — ștergându-se — la Cameră, aceste din urmă cuvinte, de aci nu se poate deduce, dat fiind scopul practic urmărit de lege, decât că, legiuitorul a voit să nu dea în competența instanței speciale și judecata proceselor isvorâte din contracte în curs, căci prin aceasta s'ar desființa legea proprietarilor și de aceea, suprimând cuvintele arătate, legiuitorul a înțeles să lase o distincțiune dreaptă, simplă și fundamentală corespunzând scopului urmărit și anume: acela a proceselor rezultând din contractele prelungite, care urmează să se judece de instanța specială, întrucât prin ele se tinde la desființarea unui regim excepțional și de altă parte procesele rezultând din contractele în curs, streine deci de legea excepțională de prelungire și de aceea tocmai, lăsate a se judeca conform legii proprietarilor, de instanțele ordinare.

Considerând că, în speță, procesul în discuțiune rezultând dintr'un contract de închiriere prelungit, urmează conform celor expuse, a fi trimis complectului special instituit pentru judecata lui.

Pentru aceste motive, trimite la complectul special,

CURTEA DE APEL DIN IAS

Secția I

Audiența de la 7 și 13 Februarie 1924

Președenția D-lui D. Volanschi, Prim-Președinte

Panaite Vartolomei și alții cu Haim Schönsohn

TUTELĂ.—ACTE PE CARE TUTORUL LE POATE FACE CU AUTORIZAREA CONSILIULUI DE FAMILIE.—ACȚIUNE CONTRA MINORILOR.—ACHIESARE.—CÂND POATE AVEA LOC.—ART. 408 C. CIVIL.
TUTELĂ.—TUTORE.—CONFIRMAREA UNUI ACT ANULABIL.— ÎNDEPLINIREA FORMELOR CERUTE PENTRU TRÂNZAȚIE.— ART. 413 SI 1190 C. CIVIL.

TUTELĂ.—OBLIGAȚIUNE ÎN POTRIVA CAREIA LEGEA ADMITE ACȚIUNEA ÎN NULȚITATE.—RATIFICARE.—ART. 408 SI 1190 C. CIVIL.
DOTĂ.—IMOBIL DOTAL.—INSTRĂINARE.—ACȚIUNE ÎN ANULARE.— DACĂ FEMEIA ESTE RĂSPUNZĂTOARE DE DAUNE.—ART. 1255 C. CIVIL.

DOTĂ.—ACȚIUNE ÎN ANULAREA INSTRĂINĂRII IMOBILULUI DOTAL.— CE TREBUE SĂ RESTITUE FEMEIA.— ART. 1164 SI 1255 C. CIVIL.

DOTĂ.—IMOBIL DOTAL.—VÂNZARE.—ANULAREA EI.—CUMPĂRĂTOR.—EVICȚIUNE.—SOT DOTAL.—RESTITUIREA CĂTRE CUMPĂRĂTOR E EXCEDENTULUI.—ART. 1255 SI 1344 C. CIVIL.

1. Cu toate că potrivit art. 408 c. civil tutorul poate încuviința la o acțiune intentată contra minorilor, cu autorizația consiliului de familie, însă o astfel de achiesare din partea tutorului nu poate avea loc decât în cazul când nu se poate invoca în favoarea minorilor nici o apărare.

2. Confirmarea unui act fiind o renunțare la acțiunea în anulare, constituie o renunțare la un drept, pe care tutorul nu o poate face nici cu autorizația consiliului de familie, ci numai cu îndeplinirea formelor prevăzute de art. 413 c. civil, pentru tranzație.

3. Chiar dacă s'ar admite că tutorul poate cu autorizația consiliului de familie confirma un act anulabil, încă nu o poate face, decât dacă procesul-verbal al consiliului de familie conține mențiunile cerute de art. 1190 c. civil, pentru ratificarea sau confirmarea unei obligațiuni în contra căreia legea admite acțiunea în nulitate.

4. În caz de revocarea instrăinării imobilului dotal, numai bărbatul care nu a declarat în contract că imobilul este dotal poate fi responsabil de daune-interese către cumpărător, iar nu și femeia, deoarece art. 1255 al. I c. civil care stabilește dreptul femeii de a revoca instrăinarea imobilului dotal, nu o face responsabilă de daune în cazul când nu a declarat dotalitatea imobilului.

5. Femeia măritată care exercită potrivit

art. 1255 c. civil acțiunea în resciziune în contra angajamentelor ei, nu restituie în conformitate cu art. 1164 c. civil decât ceia ce a primit în urma acelor angajamente, și numai dacă s'a folosit și în măsura folosului pe care l'a avut.

6. Dispozițiunile art. 1344 c. civil, potrivit cărora vânzătorul este obligat să plătească cumpărătorului excedentul valorii lucrului vândut asupra prețului din momentul evicțiunii, se aplică și în ipoteza când bărbatul a consimțit și participat la înstrăinarea imobilului dotal.

No. 10. — Admis apelul făcut de Panaite Vartolomei în calitate de tutore legal al minorilor săi copii rămași pe urma defunctei Elena P. Vartolomei, reprezentată prin D. Harnagea în calitate de tutore ad-hoc contra sentinței civile cu No. 245 din 7 Noembrie 1921 a Tribunalului Fălciu, în proces cu Haim Schönsohn.

S'au ascultat D-nii avocați S. Georgescu pentru apelanți și M. Weiler pentru intimat.

Curtea,

Având în vedere apelul declarat de Panaite Vartolomei în calitate de tutore al minorilor săi copii, în contra sentinței civile a Tribunalului Județului Fălciu, sub No. 245 din 7 Noembrie 1921, prin care se constată că între Haim Schönsohn și Elena Vartolomei, acum defunctă, reprezentată prin copii săi minori, și Panaite Vartolomei, ca soț și garant, a intervenit un act de vânzare a unui imobil situat în Huși, strada Lascăr Catargi, No. 4, proprietatea Elenei P. Vartolomei, cu preț de 30.000 lei, din care 2.000 lei au fost primiți ca arună dela cumpărător, iar restul de 28.000 lei cumpărătorul este obligat de a-l consemna pe numele minorilor; se obligă pe minorii reprezentati prin tutorelor legal să predea imobilul cumpărătorului. Sentința se va transcrie în registrul de transcripțiuni, servind ca act de vânzare.

Având în vedere că, Tribunalul, prin jurnalul No. 5.488 din 27 Noembrie 1918, constatând că, Panaite Vartolomei, în calitate de tutore are interese contrarii cu minorii, a dispus amânarea procesului pentru a se numi un tutore ad-hoc. Consiliul de familie, prin încheierea din 22 Decembrie 1918, au ales ca tutore ad-hoc pe Teodor Dimitriu, pentru a reprezenta pe minore în acțiunea intentată de Haim Schönsohn, pentru recunoașterea unui act de vânzare a caselor din Huși, strada Lascăr Catargiu, No. 4; această încheiere a fost omologată de Tribunal prin jurnalul din aceeași zi;

Având în vedere că, din actul sub semnătură privată cu data de 11 Iunie 1918, se constată că, Elena Vartolomei, cu autorizația soțului său Panaite Vartolomei, a vândut lui Haim Schönsohn, imobilul său din Huși, strada Lascăr Catargiu, No. 4, cu prețul de 30.000 lei, din care a primit 2.000 lei ca arună, urmând ca actul să se facă cât mai neîntârziat;

Având în vedere că, imobilul vândut de Elena Vartolomei lui Haim Schönsohn, a fost constituit dotă la căsătoria celei dintâi cu P. Vartolomei (actul autentificat de Tribunalul Fălciu, sub No. 700 din 1892);

Că, un imobil dotal nu poate fi înstrăinat în timpul căsătoriei decât în cazurile determinate de lege, sau

când înstrăinarea este permisă prin contractul de căsătorie; Că conform art. 1255 cod. civ., dacă afară de cazurile excepționale prevăzute de lege, femeia sau amândoi soții înstrăinează imobilul dotal, femeia sau moștenitorii săi pot revoca înstrăinarea în curs de 10 ani după desfacerea căsătoriei; Că după desfacerea căsătoriei, imobilul încetând de a mai fi dotal, femeia sau moștenitorii săi pot confirma înstrăinarea;

Având în vedere că, intimatul Haim Schönsohn susține că: Panaite Vartolomei, în calitate de tutore legal, a fost autorizat de consiliul de familie, prin procesul verbal din 28 August 1918, de a recunoaște vânzarea făcută de Elena Vartolomei; de a achiesa prin umare la acțiunea ce a introdus-o, fapt care s'a și produs, că tutorel ad-hoc de asemenea a încuviințat la acțiune după cum rezultă din jurnalul Tribunalului din 20 Decembrie 1920 și 2 Martie 1921; Că autorizația dată de consiliul de familie lui Panaite Vartolomei e valabilă și pentru tutorel ad-hoc;

Având în vedere că, urmează a se examina dacă vânzarea imobilului a fost confirmată înaintea primei instanțe de reprezentantul legal al moștenitorilor săi;

Având în vedere că, la audiența dela 23 Decembrie 1920, Haim Schönsohn, a cerut ca să fie convocat consiliul de familie ca să se pronunțe asupra ratificării actului de vânzare care rezultă din chitanța din 11 Iunie 1918; Că, Teodor Dimitriu, tutorel ad-hoc, a lăsat la aprecierea Tribunalului, cererea formulată de reclamant; Că, Tribunalul considerând că, prin încetarea din viață a Elenei Vartolomei, imobilul vândut a încetat de a mai fi dotal, decide ca să se convoace consiliul de familie pentru a-și da avizul asupra ratificării vânzării; Consiliul de familie convocat pentru a se pronunța asupra confirmării actului de vânzare, prin încheierea din 5 Iunie 1921, decide ca vânzarea să se facă prin licitație publică, iar licitația să înceapă dela suma de 30.000 lei; Că, Tribunalul prin jurnalul din 8 Februarie 1921, a omologat încheierea consiliului de familie; Că, din aceste acte rezultă că, consiliul de familie n'a admis confirmarea vânzării imobilului care face obiectul procesului;

Având în vedere că, Consiliul de familie prin procesul verbal din 28 August 1918, a autorizat pe Panaite Vartolomei tutore legal, de a vinde lui Haim Schönsohn, imobilul cu prețul de 30.000 lei; asupra acestei chestiuni și-au dat avizul trei jurisconsulți; Că, Tribunalul a omologat încheierea consiliului de familie;

Având în vedere că, la audiența dela 27 Noembrie 1918, Panaite Vartolomei, care reprezenta pe minori, în calitate de tutore legal, n'a făcut uz de autorizarea consiliului de familie menționată mai sus, ci după cum se constată din jurnalul Tribunalului, dându-l a cerut respingerea acțiunii, susținând că, cel mult se poate admite restituirea arvunei; Că, după cum s'a arătat, Tribunalul a amânat judecarea procesului pentru a se numi un tutore ad-hoc; Că, după acest termen minorii au fost reprezentați prin tutorele ad-hoc;

Având în vedere că, prima autorizație dată de consiliul de familie dacă ar fi putut avea un efect juridic, ar fi trebuit o manifestare de voință din partea tutorelui legal în sensul autorizațiunii; Că, o astfel de manifestare de voință nu s'a produs, din contră Panaite Vartolomei, tutorel legal a cerut respingerea ac-

țuței; Că, consiliul de familie chemat pentru a numi un tutor ad-hoc a revenit asupra autorizațiunii dată lui Panaite Vartolomei; Că, tutorul ad-hoc nu putea avea alte puteri decât acele pe care i le conferise consiliul de familie; Că, reclamantul nu se poate prevala de prima autorizare care a rămas fără efect juridic, și care în urmă a fost revocată implicit prin încheierea consiliului de familie ce s'a menționat mai sus;

Având în vedere că, art. 408 cod. civ., prevehe că, tutorul nu poate încuviința la o acțiune intentată în contra minorilor fără autorizarea consiliului de familie, că, prin încuviințare se recunoaște că, acțiunea intentată este întemeiată, că, o astfel de achiesare din partea tutorelui nu poate avea loc decât în cazul când nu se poate invoca în favoarea minorilor nici o apărare; Că, confirmarea unui act fiind o renunțare la acțiunea în anulare, constituie o renunțare la un drept, pe care tutorul n'o poate face nici cu autorizarea consiliului de familie, ci numai cu îndeplinirea formalităților prevăzute de art. 413 cod. civ., pentru transacție;

Având în vedere că, din textul procesului-verbal din 22 Decembrie 1918, încheiat de consiliul de familie, rezultă că, consiliul întrunindu-se și constatând că Panaite Vartolomei, are un interes contrariu cu acel al minorilor, alege ca tutore ad-hoc pe Teodor Dimătriu, care să reprezinte pe minori în procesul intentat de Haim Schönsohn pentru recunoașterea uni act de vânzare a imobilului din Huși, strada Lăscar Catargiu, No. 4. Din analiza acestei încheieri rezultă că, consiliul de familie nu s'a ocupat decât de faptul că, între tutorul legal și minori fiind contrarierate de interese, urma să se desemneze un tutor ad-hoc; Că, în motivarea acestei încheieri nu se vede nimic cu privire la încuviințarea acțiunii intentată de Haim Schönsohn; despre această chestiune consiliul de familie nu s'a ocupat; Că, dispozitivul procesului-verbal conține propoziția reprodușă mai sus, dar aceasta nu este decât caracterizarea acțiunii intentată în contra minorilor, și nu este logic posibil ca să fie interpretată în sensul că, consiliul de familie a autorizat pe tutorul ad-hoc să achieseze la acea acțiune; Că, admitând ipoteză că confirmarea s'ar fi putut face în forma prevăzută de art. 408 cod. civ., pentru achiesare, totuși procesul-verbal al consiliului de familie nu întrunește nici una din condițiile prevăzute de art. 1190 cod. civ., care stabilește că, actul de confirmațiunea unei obligațiuni în contra căreia legea admite acțiunea în nulitate, că să fie valabil trebuie să cuprindă obiectul, cauza și natura obligației, să se arate motivul acțiunii în nulitate, precum și intențiunea de a repara vitiul pe care se întemeiază acțiunea; Că, după cum s'a arătat, încheierea consiliului de familie nu discută aceste chestiuni; iar declarația tutorului ad-hoc dela audiența din 2 Martie 1920, că, nu se opune la acțiune nu poate avea nici un efect juridic, de oarece n'a fost autorizat nici să achieseze, nici să confirme, iar declarația sa nu este făcută în condițiunile prescise de art. 1190 cod. civ.;

Având în vedere că, din faptele expuse rezultă că, primul capăt de cerere al acțiunii intentată de Haim Schönsohn, este ne fondat și în consecință urmează a fi respins;

Având în vedere că, art. 1255 cod. civ., statuează

prin al. 2, că bărbatul este responsabil de daune-intereșe către cumpărător, dacă nu a declarat în contract că imobilul vândut este dotal; Că, al. 1, al acestui articol care stabilește dreptul femeiei de a revoca înstrăinarea imobilului dotal, nu o face responsabilă de daune în cazul când n'a declarat că, imobilul este dotal; Că, din combinația acestor texte rezultă că, femeia dotală nu poate fi responsabilă de daune nu numai asupra bunurilor sale dotale, dar nici asupra celor parafernale; Că, asupra acestor din urmă bunuri ar putea fi responsabilă dacă actul ar cuprinde o clauză de garanție expresă;

Având în vedere că, tertul cumpărător, nu poate să opună femeiei dotale excepția de garanție pentru a respinge acțiunea în anularea contractului de vânzare; Că, vânzarea imobilului ne atrăgând acțiunea în garanție pentru femeie, nu poate da naștere nici la acțiunea în daune în contra ei în ce privește bunurile parafernale;

Având în vedere că, potrivit acestui principiu, Elena Vartolomei de și n'a declarat prin actul de vânzare că imobilul este dotal, totuși nu poate fi făcută responsabilă de daune; Că, prin urmare nici moștenitorii ei nu pot fi obligați la plata daunelor cerute de către reclamatul Haim Schönsohn;

Având în vedere că, în conformitate cu principiul stabilit de art. 1164 cod. civ., femeia măritată, care exercită acțiunea în resciziune în contra angajamentelor ei, nu restituie ceace a primit în urmarea acestor angajamente, decât dacă s'a folosit și în măsura folosului pe care l-a avut;

Având în vedere că, reclamantul n'a făcut dovada că, suma de 2.000 lei, primită ca arună de către Elena Vartolomei i-a folosit, că, prin urmare nu poate cere dela moștenitorii săi restituirea acestei sumi;

Având în vedere că, Panaite Vartolomei, prin actul din 11 Iunie 1918, se recunoaște răspunzător solidar de primirea sumei de 2.000 lei; Că, dânsul prin urmare este obligat de a restătui lui Haim Schönsohn numita sumă;

Având în vedere că, în ce privește pe Panaite Vartolomei, dânsul ne declarând în act că, imobilul este dotal, rămâne răspunzător de daune potrivit art. 1255 cod. civ.; Că, conform art. 1344 cod. civ., vânzătorul este obligat să plătească cumpărătorului excedentul valorii lucrului vândut asupra prețului din momentul evicțiunii, că acest principiu se aplică și în ipoteza când bărbatul a consimțit și participat la înstrăinarea imobilului dotal;

Având în vedere că, în specie, daunele nu pot consista decât în plus valuta dobândită de imobil la data întemierii acțiunii; Că, din raportul de expertiză aflat la dosar rezultă că, la acea dată imobilul avea o valoare de 36.800 lei; Că, prețul vânzării fiind de 30.000 lei, plus valuta este de 6.800 lei, la plata căreia Panaite Vartolomei urmează a fi obligat;

Având în vedere că, Panaite Vartolomei, a obiectat că înscrisul din 11 Iunie 1918, fiind făcut într'un singur exemplar, nu poate face, conform art. 1179 cod. civ., dovada complectă a vânzării, ci ar putea constitui numai un început de dovadă scrisă;

Având în vedere că, în actul de vânzare din 11 Iunie 1918, nu se prevede că, a fost făcut în dublu exemplar;

Având în vedere că, Panaite Vartolomei, personal a

recunoscut înaintea Tribunalului la ședința din 2 August 1920, că prin actul din 11 Iunie 1918, se constată vânzarea imobilului, care formează obiectul litigiului, astfel că, în urma acestei recunoașteri, nu poate învece nulitatea dedusă din art. 1179 cod. civ.;

Având în vedere că, Panaite Vartolomei, a susținut că, Haim Schönshon ne făcând apel nu poate pune concluziuni nici pentru restituirea sumei de 2,000 lei, nici pentru obținerea daunelor :

Având în vedere că, apelul are efect devolutiv, astfel că, partea care a câștigat înaintea primei instanțe poate formula în apel acele capete de cerere asupra cărora prima instanță nu s'a pronunțat pentru motivul că, constituind cereri subsidiare au fost excluse prin admiterea cererii principale ; Că, cererea principală fiind admisă, partea câștigătoare nu avea nici un interes să facă apel ; Că, în specie, Tribunalul admitând capătul de cerere principal, reclamantul nu avea interes să facă apel ; Că, în apelul făcut de pârât poate însă susține toate capetele de cerere prevăzute în acțiunea sa ;

Având în vedere că, din faptele expuse rezultă că apelul declarat în numele minorilor urmează a fi admis, a se reforma sentința Tribunalului și a se respinge acțiunea intentată de Haim Schönshon, în contra lor, reprezentată prin tutorul lor ad-hoc ; a se admite în parte acțiunea în ce privește pe Panaite Vartolomei și a-l obliga la restituirea arhivei de 2,000 lei și a-i plăti 6,800 lei cu titlu de daune.

Pentru aceste motive, redactate de D-I D. Volanschi Prim-Președinte, admite apelul.

Semnat : D. Volanschi, C. A. Gorgos, C. Macri.

TRIBUNALUL ILFOV

Secția I.

Audiența de la 19 Mai 1924

Președenția D-lui Siliu Rădulescu, judecător de ședință.

Oscar Scheller cu Banca de Industrie și Comerț

DEPOZIT SPRE FRUCTIFICARE. — CARACTERUL JURIDIC AL ACESTEI OPERAȚIUNI — DOBÂNDĂ. — ÎMPRUMUT. — ART. 1576, 1577, 1578, 1587 și 1593 C. CIVIL.

ÎMPRUMUT PE BANI — RESTITUIREA SUMEI ÎMPRUMUTATE. — ART. 1578 și 1584 C. CIVIL.

ÎMPRUMUT. — EXPRESIUNEA DE VALUTĂ. — DATA DELA CARE CURGE DOBÂNDĂ. — ART. 1587 C. CIVIL.

1. Operațiunea de bancă cunoscută sub numele de «depozit spre fructificare» constituie un act juridic care are caracterul unui contract de împrumut, iar nu de depozit, de oarece în asemenea operațiuni, depunătorul stipulând în favoarea sa plata unei dobânzi pentru suma depusă, contractul nu mai poate avea caracterul unui depozit care, potrivit art. 1593 c. civil, este esențialmente gratuit.

2. Obligațiunea ce rezultă dintr'un împrumut pe bani fiind totdeauna pentru aceeași sumă numerică arătată în contract, împrumutatul este dator a restitui la timpul stipulat aceeași sumă numerică, indiferent dacă cursul monedei este la acea dată scăzut sub valoarea pe care o avea la data împrumutului.

Astfel că dacă s'a efectuat un împrumut de mărci germane, împrumutatul este obligat ca la termenul stipulat să restituie numai aceeași sumă numerică de mărci germane, chiar dacă cursul mărcii nu mai reprezintă nici o valoare apreciabilă.

3. Expresiunea de „valuta ziua de” întrebuințată în contractele de împrumut pe bani, înseamnă că dobânda are a curge dela acea dată, iar nu că restituirea la termen a sumei împrumutate are a se face după valoarea cursului dela acea dată.

No. 445. — Respinsă ca nefondată acțiunea intentată de Oscar Scheller prin petițiunea înregistrată la No. 349 din 2 Ianuarie 1924 în proces cu Banca de Comerț și Industrie.

S'au ascutat D-nii avocați Rapaport pentru reclamant și Th lenibace pentru pârâtă.

Tribunalul,

Având în vedere acțiunea intentată de Oscar Scheller, în calitate de reclamant, prin petițiunea înregistrată la No. 349 din 2 Ianuarie a. c., în contra Băncii de Industrie și Comerț, în calitate de pârâtă.

Având în vedere că, prin prezenta acțiune se cere dela pârâtă restituirea sumei de lei 24,000 care reprezintă contra-valoarea a 1,000,000 mărci germane, plus procente și cheltueli de judecată.

Având în vedere că, în speță urmează a se analiza care este natura operațiunii juridice creată între părțile contractante.

Considerând că, în genere operațiunile de bancă sunt operațiuni asupra creditului având de obiect comerțul monedei și al titlurilor de credit publice sau particulare.

Considerând că, printre operațiunile bancare cele mai frecvente este și aceea de a primi în depozit sume de bani, hârtii de valoare sau lucruri prețioase în anumite condițiuni de dobândă, retribuire și disponibilitate, primiri care se fac în cele mai dese cazuri sub formă de depozit neregulat.

Considerând că, aceste operațiuni bancare de primire și dare în depozit neregulat constituiesc adevărate dări și luări cu împrumut.

Considerând că, primirea în depozit bancar au ca contra equivalent posibilitatea din partea băncii a unor operațiuni prin care se pune în valoare aceste primiri, fructificându-le, și astfel fondurile depuse nu mai pot fi restituibile „în specie” de oarece nu ar mai exista posibilitatea de fructificare dacă banca ar fi obligată să restituie identic aceeași speță.

Considerând că, depozitarului se servește de bancă o dobândă care reprezintă tocmai un contra equivalent oferit de bancă pentru această posibilitate de fructificare a fondurilor depuse.

Considerând că, în speță s'a depus de reclamantul Oscar Scheller, la banca pârâtă, un cek de 1,000,000 mărci germane, emis de banca Crisoveloni, asupra băncii „Disconto Gesellschaft” din Berlin, pentru un termen fix de două luni și restituibil la scadența acestui termen, printr'un cek al băncii pârâte asupra Berlin sau prin vărsământ al aceleiași bănci tot asupra Berlin, socotindu-se și o dobândă de 4 la sută lunar sau 48 la sută anual.

Considerând că, această depunere este operațiunea tip de depunere spre fructificare, constituind toate

caracteristicile unei atari operațiuni de bancă, caracterizate ca depozit neregulat.

Considerând că, convențiunile, adică acele acte juridice care exige acordul a două voințe, presupun o manifestare exterioară a voinței ambelor părți contractante și că acele convențiuni, sau mai bine zis contractele se interpretează după anumite reguli juridice și de echitate unanim admise, conform voinței părților părți contractante, adică conform intențiunii părților, care intențiune a părților se mai numește și legea părților în contract.

Considerând că, în baza acestor principii, analizând care a fost comuna intențiune atât a băncii de Industrie și Comerț cât și a reclamantului Oscar Scheller, se constată fără posibilitate de discuțiune că, ambele părți contractante au avut în intențiunea lor la formarea nexului juridic, o operațiune de depozit spre fructificare, deci un depozit neregulat, care nu constituie în speță decât o operațiune de luare cu împrumut din partea băncii pârâte care profitând de fondurile depuse spre a le fructifica, a manifestat în mod clar intențiunea de a se împrumuta cu scadență fixă și în schimbul unei dobânzi.

Considerând că, astfel fiind, în speță ne găsim în fața unui contract de împrumut cu dobândă convențională, rezultând anume din convențiunea expresă a părților.

Considerând că, împrumutatul devine proprietarul lucrului primit, în puterea împrumutului, care lucru în caz de pierdere va pieri în contul său, în baza adagiului „res perit domino“, rămânând însă obligat să restituie alte lucruri de aceeași natură, calitate și cantitate, și aceasta în baza dispozițiilor codului civil din art. 1576 și 1577 care acesta ultimul deroagă în mod expres dela art. 971, cât și în baza art. 1564 care adaugă că, în caz când s'a convenit un termen, restituirea se va face la scadența acestui termen.

Considerând că, în practică, în genere împrumutul are de obiect o sumă de bani în care caz necesită a se restitu aceași valoare de oarece obligațiunea care rezultă dintr'un împrumut pe bani este întotdeauna pentru aceeași sumă numerică arătată în contract și aceasta în baza dispozițiilor categorice ale art. 1578 cod. civil.

Considerând că, în speță, banca pârâtă se obligase ca la scadența termenului să restituie suma de 1.000.000 mărci germane, fie în cek al băncii asupra Berlin, fie în vărsământ asupra Berlin.

Considerând că, astfel fiind, în baza principiilor mai sus expuse, banca de Industrie și Comerț, nu avea altă obligațiune față de reclamantul Oscar Scheller, decât a-i restitu aceași sumă numerică primită în depozit adică un milion mărci germane, în formă de cek sau de vărsământ după alegerea creditorului limitată prin contract numai la aceste două forme de plată, această sumă fiind exact de aceeași natură, calitate și cantitate cu suma primită în depozit, aceasta și în baza principiilor unanim admise în operațiunile bancare de depuneri spre fructificare care după cum s'a spus mai sus sunt depozite neregulate.

Considerând că, în operațiunile de bancă, mai ales în atari operațiuni de împrumut, este stabilit fără posibilitate de discuțiune că, expresiunea de „valută“ în-

semnează termenul, adică data la care începe să angă dobânda.

Considerând că, în baza principiilor mai sus expuse asupra interpretării convențiunilor, reese în mod vădit că, în intențiunea părților contractante, adică în intențiunea băncii pârâte, cuvântul de „valută“ nu a avut alt înțeles decât cel de mai sus, astfel fiind, pretențiunea reclamantului cum că, s'ar fi convenit a fi creditat în lei la valuta zilei este complet nejustificată, avându-se în vedere și faptul că, în realitate acesta a fost creditat în cont mărci germane, iar nici de cum în lei.

Considerând că, obligațiunea băncii pârâte constă în a restitui un milion mărci germane, iar nu altă monedă, adică a restitui suma cu care a fost creditat reclamantul.

Considerând că astfel fiind, devalorizarea mărcii, nu poate fi imputată băncii de Industrie și Comerț, de oarece creditorul reclamant în speță nu poate pretinde că, moneda germană prin această devalorizare a pierit, sau mai bine zis că, fondurile depuse au pierit în contul băncii, în baza adagiului „res perit domino“, pentru motivul că, suma depusă de 1.000.000 mărci germane, a rămas aceeași nefiind devalorizată decât în comparație cu moneda noastră care față de moneda germană reprezintă o valută forte, sau în comparativ cu alte valute similare.

Considerând că, de astfel reclamantul avea latitudinea de a cere restituirea depozitului la scadența termenului convențional când moneda germană mai valora încă față de moneda noastră și că, dacă a prelungit acest termen, această prelungire a făcuto pe propriul său risc, probabil cu speranța că, moneda germană care începuse să scadă se va urca.

Considerând că, Banca fiind în imposibilitate la data lichidării contului în mărci germane al reclamantului, a mai restitui depozitul acestuia în cek sau vărsământ asupra Berlin, din cauza refuzului Băncilor din Germania, de a mai plăti sume mai mici decât contra valoarea unei mărci aur, adică 300.000.000.000 mărci, s'a găsit în situațiune a oferi reclamantului singurul mod de plată posibil și anume, restituirea sumei depuse de 1.000.000 mărci germane, plus o sumă identică reprezentând dobânzile, adică în total 2.000.000 mărci germane, onorându-și astfel obligațiunile sale bancare.

Considerând că, nu se poate imputa Băncii pârâte această imposibilitate de a mai face plata asupra Berlinului și că, de asemenea nu i se poate imputa o îmbogățire fără cauză, neexistând în speță elementele unei asemenea îmbogățiri.

Considerând că, astfel fiind, acțiunea de față devine nefondată și urmează deci a fi respinsă.

Pentru aceste motive, redactate de D-1 jude-supleant Raoul Margăritescu, respinge acțiunea.

Semnați: S Rădulescu, R. Mărgăritescu.

Administrația revistei roagă pe d-nii abonați în întârziere a-i trimite costul abonamentului rămas neachitat.